

INLEIDING

Vandaag in de serie Bijbelse personen: Henoeh.
Er staat bijna niets over hem in de Bijbel.
Toeh is er veel over hem gespeculeerd.
Veel wordt hem toegesohreven en in de mond gelegd.
Boeken en profetieën.

Maar hij wordt eigenlijk alleen maar genoemd in Genesis 5.
In een lange rij van mannen die leven,
kinderen verwekken,
daarna nog flink lang doorleven
en dan sterven -
valt Henoeh op:
hij leeft niet,
hij wandelt met God.
En:
hij sterft niet,
God neemt hem op.
Dat is dus een andere visie op leven en sterven.
Deze nummer zeven in de generaties van mensen
is evenzeer anders als de zevende dag van de week:
een dag waarop wat normaal - sleur - is ophoudt
en ruimte maakt voor de sabbat:
die bijzondere dag die de sluier oplicht van Gods bedoeling.
Henoeh - een bijzondere mens - licht hij de sluier op van de bedoeling van ons mens-zijn?
Vandaag komt hij zëlf aan het woord...Lieve gemeente, U hoort en ziet: Henoeh

===MUZIEK===

1^E SCÈNE

Wat er wel niet allemaal over mij beweerd wordt! Dat is werkelijk onbeschrijflijk! Ja, ik ben natuurlijk uit de Bijbel bekend. En daar staat maar heel weinig over mij in. En ik durf te wedden dat het enige wat u over mij onthouden hebt dat zinnetje is 'en Henoeh wandelde met God'. Ja toch?

Maar er is zoveel over mij in allerlei verhalen en legenden verteld - wonderlijk om te lezen, dat wel, maar het gaat niet over mij.

Ze zeggen zelfs dat ik drie heilige boeken heb geschreven, hoewel ze niet in de Bijbelse canon terecht zijn gekomen.

Ik schijn daar van alles te weten over engelen en de hemelsferen. En over gevallen engelen en de hel trouwens ook. Ik schijn deskundig te zijn op het gebied van kalenders en meteorologie. Ik moet Openbaringen hebben gehad - nou, daar weet ik dan toevallig niks meer van. Ja, het tweede boek zogenaamd van mijn hand, beschrijft dat ik Góð gezien heb - wel heb je ooit!

En verder kan ik aan een boom meteen zien hoeveel bladeren die heeft en ik kan wolken laten komen of laten wegdrijven en heb wel 100 steden gebouwd.

Hoe komen ze erop?

Misschien omdat mijn naam betekent ‘ingewijde’? Dat ik ingewijd zou zijn in al dat soort verheven, hemelse, geheimen? Omdat er over mij gezegd wordt dat ik door God ben ‘opgenomen’?

Waarom zoekt men ‘geheimen’ en ‘ingewijde’ kennis toch altijd zo hoog?

===MUZIEK===

2^E SCÈNE

Nee, er is maar één legende over mij die ik wél aardig vind. Dat ik vroeger schoenlapper was en dat ik met elke steek waarmee ik het bovenleer aan de zool vastnaaide de hemel en de aarde met elkaar verbond. Dát is ook wat ik voorsta.

Ik wandelde met God. ‘Wáár dan’, vraagt u? Hier op aarde natuurlijk. De schepping was nog zo jong. Ik wilde alles zien. Samen met hem. Ik wilde uitleg. Ik wilde weten wat hij beoogde.

En hij, op zijn beurt, wilde weten hoe ik de aarde zag. Of ik kon zien wat er nodig was, wat er gedáán moet worden om deze aarde elke dag goed te laten zijn voor ieder die er leeft. Hoe ik dacht dat mensen kunnen bouwen aan vrede - want met Kaïn en Abel was het gruwelijk mis gegaan.

Wandelen is: niet stil staan, Wandelen is: erop uit gaan, gáán zien, gaan ontdekken. En bovenal: ontmoeten. ‘Gaandeweg leven’.

Sámen wandelen is ook zo’n goeie vorm van ontmoeten. Je bent bezig, je ziet van alles, ondergaat van alles, samen klim je, samen daal je, samen word je nat, samen voel je de warme zon. Je denkt, je spreekt en kan ook rustig zwijgen - stilte is niet erg, een ware ontmoeting.

Wandelen met God is ook: je kijkt naar de aarde en de mensen met *zijn* ogen. Dat hij deze aarde gewíld heeft - en dat maakt wat er gebeurt en wat je zou kunnen doen veel intenser.

En weet u: ik zag wel heel veel wat mis gaat op de aarde, wat mis gaat tussen de mensen. Maar omdat ik samen wandelde met de Schepper van hemel en aarde, was het alsof ik met zijn ogen kon zien - niet alleen hoe het ís en mis is - maar vooral ook *hoe het wórden kan*. Als je met zijn ogen kijkt zie je niet alleen maar donker maar ook licht, niet alleen oorlog maar ook vrede - en wandelen is daarnaar op weg gaan. En zo krijg je geloof - vertrouwen, dat het goed komt.

In het Joodse geloof is ‘wandelen’ geen kuieren, geen ommetje, ook geen filosoferen, maar een praktische levensweg. Soms heel precies volgens de geboden, maar hoe dan ook gericht om het leven tussen mensen op aarde te verbeteren, tot bloei te brengen, om recht te doen aan de bedoelingen van hem met wie je deze weg bewandelt.

En daarom snap ik al die legenden over mij niet. Ik maakte geen wereldvreemd ommetje door de hemel, liep zelfs niet met mijn hoofd in de hemel, maar onze lieve Heer nam me mee over zijn aarde. Dáár gaat het de goede God om, om u en mij en de mensen om ons heen. En dat je daar vertrouwen in krijgt.

=== MUZIEK ===

3^E SCÈNE

Ja, ik ben denk ik wel een uitzondering. Generaties komen en generaties gaan. Mensen worden geboren en mensen sterven en dat lijkt zo maar eeuwig door te gaan, als je het zo bekijkt dient het allemaal geen doel.

Zo lijkt dat te gaan in Genesis, al mijn voorouders op een rij. En dan kom ik. Ja, dat is wel opzienbarend, hoor, hoe ze over mij schrijven: er staat niet dat ik ‘leefde’, maar ‘wandelde met God’. Want dat zegt álles over mijn leven - en natuurlijk niet alleen over míj, ze bedoelen het ook voor ú: is je leven gewoon maar ‘wat leven’ of is het ‘wandelen met God’? Dus: met hem verbonden door de wereld gaan en met zijn ogen kijken en steeds meer vertrouwen krijgen in de mensen en waar het met de wereld heen kan gaan!

Kijk, ik ben de *zevende* in dat rijtje - een sabbatskind, een zondagskind, zou u zeggen. Verbonden met die dag waarop God rustte van al zijn scheppingswerk - om er van te genieten! Hoe mooi het kan zijn, hoe *goed, intens goéd!* De sabbat is toch de dag waarop God zich op de aarde, op de mensen richt en de mensen zich op God richten - want ook *wij* mogen wel eens rusten van al dat gezwoeg en we mogen de tijd nemen om ons verbonden te voelen met God en zijn goedheid - kortom, we mogen het bedoelde goede leven smáken.

Dat ik de zevende ben - een sabbatskind - en dat ze mijn leven een ‘wandelen met God’ hebben genoemd, dat voelt als een roeping, een oproep: doorbreek de sleur, het ‘zomaar’ leven, het vanzelfsprekende leven. Verbind je met de gloed van de hemel, vertrouw je toe aan de goede toekomst van deze wereld, gelóóf daarin, sta niet stil, *ga die weg* - dat voelt als een heel ánder soort leven dan alleen maar leven van de wieg tot het graf.

==== MUZIEK====

4^E SCÈNE

Ik heb het over leven, maar er is ook de dood. Natuurlijk. De mensen in mijn tijd werden oud, heel oud. Sommige mensen jagen dat ook na. Doen alles om dat te bereiken. Hunkeren naar eeuwige jeugd, onsterfelijkheid.

Maar waar gaat het nu om in het leven? Is je doel alleen maar ‘de dood zo lang mogelijk uitstellen’? Of is het ‘wandelen met God’: met hem verbonden, in leven én in sterven? Dat je zó opgaat in dat ‘wandelen’, in dat vertrouwen voor mensen, voor deze wereld - dat je je leven daaraan wijdt, daaraan geeft, aan al dat goede dat je kunt ontvangen en doen... En dat *als* je dat ontvangt en doet, en proeft en smaakt en lééft - dat je dan misschien niet hecht aan de lénge van je leven, maar aan de *waarde* ervan?

En die waarde - reikt die niet aan de grens van je leven voorbij? Wat je gedaan hebt, wat je ‘met God gewandeld’ hebt, wat je gegeven, ontvangen hebt, wat je gehoopt, geloofd en liefgehad hebt - dat is toch niet met je leven afgelopen? Dat ‘loopt toch door’?

Hebben ze misschien daarom over mij geschreven dat ik door God zelf ‘opgenomen’ ben en niet ‘dat ik gestorven ben’? Voor God is wat ik ten diepste ben lévend en niet gestorven. ‘Bij God sterft niets, alle dingen worden in Hem levend¹’.

==== MUZIEK====

¹ Eckehart

5^E SCÈNE

Er is veel over mij geschreven. En aan mij toegeschreven en ik denk er het mijne van.
Herinner mijn wandelen op aarde, dan weet u genoeg.

Misschien helpt dit gedicht daarbij.

*God en Henoeh waren kameraden. / Dus God kwam vaak bij Henoeh op bezoek.
Nadat zij samen voor de kwaden baden, / Las God een stukje uit Zijn eigen boek.*

*Eens zei de Here op een mooie morgen: / “Zeg, Henoeh, ga je mee een eindje om?
Je vrouw zal dan wel voor het eten zorgen.” / En Henoeh zei: “’t Is goed hoor, God, ik kom!”*

*Hij durfde wel zijn kindren achterlaten. / Hij riep: “Tot straks!” en deed de deur op slot.
Zij hadden samen heel veel te bepraten. / Dus Henoeh wandelde aldoor met God.*

*De vogels wisten wel, voor Wie zij zongen. / En alle bloemen kwamen nu aan bod.
De herten kwamen dichtbij met hun jongen. / En Henoeh wandelde aldoor met God.*

*Totdat opeens - “o Heer!” zei hij geschrokken, / “Wij zijn al veel te ver: daar staat Uw Huis!
’t Is lang geleden al dat wij vertrokken... / Hoe kom ik ooit alleen weer veilig thuis?”*

*“Och Henoeh,” zei de Heer, “om tijd te winnen, / - Je komt toch later bij Mij wonen, - zeg,
Ga nu dan maar gelijk met Mij naar binnen!” / En Henoeh was niet meer: God nam hem weg.*

=== MUZIEK ===